

Sygn. akt II CNP 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,
skargi G. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt IV Ca [...]
wydanego w sprawie z powództwa M. P.

i B. D. P.

przeciwko G. W.

o wydanie nieruchomości,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy, wynika, że nie może być uwzględniona.

Warunkiem uwzględnienia skargi nie jest jakakolwiek sprzeczność orzeczenia z prawem, lecz tylko sprzeczność wynikająca z rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania konkretnych przepisów o zasadniczym znaczeniu dla rozpoznania sprawy (por. wyroki z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 35; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Twierdzenia skargi wniesionej przez pozwaną, zarzucającą wyrokowi Sądu Okręgowego z P. z dnia 22 stycznia 2014 r. naruszenie wyłącznie przepisów prawa procesowego (art. 227, 232, 382, 328 § 2 i 386 § 6 k.p.c.) nie zawierają argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, że objęty skargą wyrok jest dotknięty tego rodzaju sprzecznością.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.